

poklada. V posnetem mleku raztopljena prasetom od $\frac{1}{5}$ do $\frac{1}{3}$ funta repe na dan pokladane dobro tekne. Živali postanejo lepe, živahne in žive kože, čeravno nič težje od živali, ki se z drugo klaje redijo. Kakor se kaže, lanena prga celično tkanino v živalskem telesu le bolj nabuhne, pa ne redi krepko.

Ogršična prga se živalim plemenáčam ne sme pokladati, ker na spolovila škodljivo deluje. Krmačam pa 1—2 funta na dan in rep res dobro tekne. Sama pokladana brez druge primesbe daje mesu in slanini nekakošen okus kakor po ribji masti. Prga se ali raztopljena v vodi ali pa zdrobljena in suha poklada. Slednje pa ne zasluži priporočitbe, ker velik del pokladane hrane neprebavljen od svinj in v zgubo gre.

(Konec prih.)

Sejajmo deteljo lucerno!

Detelja lucerna se imenuje tudi meteljka ali nemška tudi večna detelja, ker veliko let, 10—15 in še več let trpi. Lucerna je bolj rodovitna, kakor navadna; hitro raste in se na dobri njivi, posebno če je apnostna, po 4 krat kosi, 2krat za seno, 2krat za otavo. Vendar se ta otava večidel vsak dan proti kosi in zelena poklada molzni živini, katerej prav dobro tekne. Ko je gospodar prišel s košnjo do zadnjega konca njive, je od kraja uže zopet ozelenela.

Lucerna potrebuje posebno globoko izrahljane, dobre, in če le mogoče z apnom pomešane ali nasitjene zemlje, ker ima včasih na seženj dolge korenine, ki redivne snovi globoke iz zemlje srkajo in na se potezajo. Zato se mora lucerni posebno globoko orati in ves plevel skrbno potrebiti. Peščeni in skalovit svet ne sodi za lucerno. Če se v ječmen ali rž seje, se mora ječmenu ali rži dobro pognojiti, ali vsaj kakemu korenstvu se je moralo poprejšno leto dobro gnojiti, za katerim se ječmen z lucerno sejati hoče.

Lucerna se seje tedaj in tako, kakor navadna detelja, le bolj gosto in je boljše, da se z brano v zemljo zavleče, kar ječmenu tudi ne škoduje, ampak hasni. Zavleče pa se v ječmen ali rž zato, da mlada detelja, ki izhaja, senco dobi, kar njej jako koristi. Če se poznej tako žito pleje, naj se varuje, da se s plevelom vred tudi meteljka ne izruje. —

Kosi se od druge polovice maja, včasih 6 tednov ko cvetje naredi in daja potem takem obilo dobre in tečne klaje tako, da konji pri taki krmi ovsa ne potrebujejo. Semena gospodar pri tako dolgo trpeči detelji dolgo ne potrebuje. Če si ga pa hoče pridelati, pusti prvo rast, da ocvete in dozori, kar se počasno godi, ne pred koncem julija. Vendar je boljše semen kupiti, kakor pa toliko klaje zavolj semena zgubiti.

Tako deteljo je treba, če njo hočemo dolgo imeti, vsako tretje leto v jeseni dobro pognojiti.

V spomladi se gnoj zopet iz njive pograbi in na gnojišče zapelja. Nekateri gospodarji lucerno v spomladi tudi gipsajo.

Na takem detelišču potlej vse dobro storkarkoli na njega posejamo: žito, lan ali kaj dru, ga, tudi brez gnoja. Samo korenju je treba gnojiti. Detelje pa ne smemo nobene na tako njivo sejati, najmanj 5 let ne. Detelja za deteljo ne velja. —

Lucerna ima tedaj veliko vrlih prednosti in dobrih lastnosti. Ali bi ne bilo dobro, slabih travnikov, ki se ne dajo napajati, izorati in z lucerno posejati?

Drevesom se letos pogosto suši vršičevje. To nezgodo so zakrivali posebno 3 uzroki; prvič slabo zemljišče sploh, drugič izsesana in izpita zemlja, in tretjič dvojno sušno polletje. Kder se da, ondi se naj pomaga s zalivanjem. V ta namen se z močnim kolom napravijo globoke luknje do spodnjih korenin. V luknje se nalije dobre gnojnice, iz katere bodo korenice kmalu se navzele potrebne mokrote in posrkale v njej shranjene redilne snovi. Drevo si bode kmalu zopet opomoglo.

Sejmovi na Slov. Štajerskem. 16. avg. v Lembahu, pri sv. Vidu pod Ptujem, v Mozirji, v Vozenici, v Šetalah. — 18. avg. v Slov. Gradci. — 20. avg. pri sv. Jurji na Pesnici.

Dopisi.

Iz Podjunske doline. (Ponemčevanje. — Stekli psi in lisice. — Knez Alboin.) Koroški Slovenci bomo, ako nemškutarija tako napreduje, kakor dozdej, sčasoma vsi ponemčeni. Silovito vcepljajo nasprotniki našega naroda nemški jezik v srca naše mladine. V ljudskih šolah se ne najde več nobeno slovensko berilo; tudi na prodaj ga na Koroškem več ni, in če ga kak učnik vendar le hoče imeti, česar ga naj sam Bog varuje, ga mora v Ljubljani poiskati. Veliko učnikov je, ki v slovenskih krajih učijo, pa slovenskega jezika ne umijo. Županom je slovensko uradovati prepovedano. To se pač pravi: enakopravnosti s pestjo v obličji biti. —

Stekli psi po naših krajih hodijo. Ni še dolgo, odkar je moral samostanski hlapec v Doberlevasi, od takega psa vgriznjen, žalostno smrt storiti. Tudi stekle lisice so se uže prikazale. Napadla je taka lisica Hallerjevega vola na paši, in 17letni pastir je moral na drevo ubežati.

Tatovi so v pretečenem mesecu na 4 krajih kradli, beriči pa jih do zdaj brez uspeha iskali.

Meseca avgusta bomo obhajali v naši dolini različne slovesnosti. Trije novomešnike bojo z med Slovenci navadno slovesnostjo peli prvo sv. mešo. V Mohelčah so se 1. t. m. v slovesni procesiji prenesli ostanki mogočnega kneza Pavla Alboina, moža izveličane Libarde, iz dosedanjega groba, v

kterem so 800 let ležali, na drug, v farski cerkvi pripravljen kraj. Monument, ki je dozdej na grobu Pavla Alboina stal, in kterege je menih Benediktinskega reda v 9. stoletji prav lepo in umetno izdelal, so kupili naš svitli cesar za 3500 fl. ter ga postavili v svoj Ambraski muzej na Dunaji. Učeni zidarski mojstri in inženirji na Dunaji so rekli: bil bi ta monument najboljši in najlepši model Votivske cerkve, ako bi ga oni prej poznali. Ker tedaj lepega monumenta, (med ljudmi Mohelski foglaš imenovan) ni več v Mohelski cerkvi, se je moralo tudi podnožje monumentovo razdreti in odpraviti; in našli so tedaj grob, v katerem je bil knez Pavl Alboin sedé na lepem stolu in v romarski obleki pokopan. Grob je bil od znotraj 4 čevrlje dolg, 20 palcev širok in 5 čevrljev visok iz mehkega kamna (tufta) sozidan. Razun kosti, ki kažejo, da je bil Pavl Alboin majhne postave, se nič ni našlo v grobu družegu, kakor železna okovina njegove romarske palice, s katero je v Jeruzalem potoval, prazna steklenica, vitežki ostrogi in romarska škodlicea (Muschel).

Iz Ptuja. (Izvestje realne gimnazije.) [Konec.] Neobligatni predmeti učili so se sledeči: 1. stenografija, g. Fichna; 2. petje, g. Weixler in 3. v četrtem razredu zgodovina štajerske zemlje, g. Ferk.

V stenografiji bil je, kakor smo čuli, vspeh prav dober; zastran petja pak se celo drugača sodba čuje, ne samo v obziru kako se poje, marveč tudi kaj se peva. Tako ste se pri slovesnem končanji šolskega leta pevali samo 2 pesmi: „cesarska“ z velikim uzhitjenjem in kaj mislite ktera še? Morebiti „die Wacht am Rhein“? Ne! ta menda pride drugo leto na vrsto, ampak ona, koja se konči „lebe vol tu tajčér volt.“ Bralo se je slovenskim, svoje narodnosti si zvestim, učencem na obrazi, s kakimi občutki so to pesem, koja so peti primorani bili, iz grla suvali. Ni čudo, da je tako slabo šlo, da ravnatelj tretje peti ni dopustil. Kaj se naši dijaki v slovenskem petji ne vezbajo? Kolikokrat . . . ali zastoj je bob v steno metati, in rakom žvižgati. Bog pomozil!

Še eno. Pri konci večkrat uže omenjenega izvestja je dodatek, kateri pravi: da sta v 4. razredu učenca Pučko in Krenn dobila medalje zavolj posebne marljivosti v učenji štajerske zgodovine, trije sledeči pak knjige. Prejšnji učitelj tega predmeta, g. Končnik, je še nekolikim ali, če se ne motim, vsem učencem, kateri so se tega predmeta učili, iz svojega žepa kako knjigo poklonil. Tudi zdajni učitelj tega predmeta je 2 lepo vezani knjižici kupil in podelil. In kaj mislite kaki? Enoj se bere na čelu „Tannenkrauz u. Fichtennadeln von Rosegger“, drugoj „Cithar und Hackbrett von Rosegger“.

Rad bi podal kičko latovja iz njih, ali — nečem okaljati „Slov. Gospodarja“. Obžalovati je učitelj, kateri spise take baže za premije primerne ceni, mnogo več obžalovati pa je nepokvarjena

mladež, katerej se za priznanje njenega truda taka duševna hrana podava! Človek bi se razjokal!

Skušnja iz štajerske zgodovine bila je javna dne 4. julija. Pri tej priliki čuli smo strašno mnogo o starodavnih Keltih, nekaj o poznejših in zdajšnjih nemaških prebivalcih Štajerske, o Slovencih nič. Tu smo čuli imena nemško-štajerska, učenjakov vsake vrste, zgodovinarjev, jezikoslovcev, pesnikov, drugih pisateljev in zasluženih mož toliko, da nas je glava zbolela; Slovenec se ve, da se nijeden ni imenoval. Štajarski slovenci možje: Povoden, Volkmer, Modrinjak, Krempl, Slomšek, Murko, Dajnko, Prelog, Orožen, Caf, Stanko Vraz, Vogrin, Hašnik, Kosar, Miklošič, Muršec, Razlag, Raič, Trstenjak Macun in drugi, to so — same muhe proti Puffom, Roseggerjem, Gundackerjem i. t. d. za tega del se tudi niso imenovali.

Ali na leto pridejo tudi ti na red. Bomo videli. Samo mnogo boljše je, nič, kakor z nosovihanjem gola imena naštevati, ampak tukaj je treba obširnega poznanja dotičnikov, kar pa brez znanja slovenskega jezika se ve da ni mogoče. Zato, ker „nema raka brez mokrijeh gača“, mora se to kiselc jabelko ne samo zgristi, marveč pojesti.

Od južne strani Pohorja. (Krčmarji in kruh.) Monšberški gospod dopisnik toži, v „Sl. Gosp.“ da s sedanjimi kruhopéki niso čisto nič zadovoljni. Tudi tukaj pri naš ob Pohorji in okoli Pohorja ni nič drugače. Bil sem ovo nedeljo v Zrečah pri rani božji službi. Po dokončanem svetem opravilu grem v ondotno krčmo k zajutruku ter pokličem gospodinjo ali prav za prav „fravo“, da mi prinese masele vina in vogelj kruha. In ko kruh zagledam, hitro poprašam „fravo“ koliko kruh velja? 4 krajcarje bil je precej oster odgovor. O mili Bog! mislil si sem sam pri sebi: pri sedanji nizki ceni žita pa tako mali kruh. Zagotovim vas da bi iz vsega voglja kruha težko, težko naredil 1½ žemlje. Kdo bi naj tukaj pomagal in kako? Pohorec.

Od sv. Andraša v slov. gor. (Inštalacija.) Dan sv. Jakoba letošnjega leta bo našej fari dolgo let v radostnem spominu ostal; kajti ta dan bili so naš ljubljene župnik gosp. Jože Kukovec slovesno inštalirani. Mladi naš g. župnik so si za teh nekoliko tednov, od kar so k nam za provizorja prišli, sè svojim blagim ponašanjem srca, slobodno rečem, vseh farmanov prikupili. Naj nam njih Bog obvari v polnem zdravju in zadovoljstvu mnogo, mnogo let. Ravno tako sv. Andraševska fara ne bode nikdar pozabila modrih zlatih reči, katere so nam č. lovrenčki župnik in administrator dekanije ptujske, g. Meško kot inštalator k sreči položili.

Razun velike množine ljudstva kmetijskega stanu iz domače in sosednih far in skoro vseh gg. župnikov ptujske dekanije, bilo se je sešlo mnogo odličnih prijateljev, da našemu novemu gosp. župniku svojo poštovanje in častitanje izrečejo.

Po cerkvenoj svečanosti bil je sijajen obed, pri katerem so g. inštalator v jedrni besedi zdravice napili: Njih Milosti knezoškofu Jakobu, potem prečest. ptujskem gosp. proštu, in novemu g. župniku. Gosp. župnik odzdravijo gosp. inštalatorja, zahvalivši se njim v ginljivem govoru kot svojemu večletnemu učitelju in velikemu dobrotniku. Potem vrstile so se še mnoge druge zdravice podinim nazočim, in zdravice domorodnega pomena. Naposled so se pele z velikim navdušenjem narodne pesmi: „Lepa moja domovina.“ „Kde domov moj.“ „Hej Slovani“ in mnogo drugih. Oj da bi bili videli in čuli vsi, koji našim duhovnikom domoljubje odrekajo, kaka radost, kaki ponos svetil se je iz obraza vsem pri rečeh na primer: „čujte gore in doline, da sinovi Slave smo“; kmalu morala bi prestopiti nesrečna nesloga, ki nas nevoljne Slovenci v klerikalce in liberalce deli. Da se je do celo malega izuzetka samo v materinščini razgovarjalo, mi vendar ni treba posebič spominjati.

Iz Celja. (S klep mestjanske šole. Gledišče.) Na ljudske šoli bilo je v začetku leta 408 dečkov in 330 deklet, o sklepu pa še prvih 341 in zadnih 304. Po narodnosti so iste razmere, kakor na mestjanski šoli; nadpolovična večina je slovenskih otrok, posebno v prvih razredih, kjer jih je $\frac{2}{3}$ in vsi ti so se tudi pretečeno šolsko leto razun krščanskega nauka v vseh predmetih le v nemškem jeziku podučevali; učitelji niti slovenskih črk ne smejo našim otrokom razlagati, ker bi se drugače utegnili slovenskega čitanja naučiti. Na ljudske šoli se je še začelo in končevalo z molitvijo podučevanje, a šolarske meše letos ni več bilo, ker gg. učitelji niso po zdajšni postavi več dolžni, otrok pri tistej nadzorovati; le po nedeljah so fantje skupno se k božji službi vodili, dekleta pa ne. Razposajenost naše mladine ni bila nič manjša od lanskega leta in gg. učitelji so že večkrat morali šibo na pomoč vzeti, ker bi jih drugače lahko učenci iz šole pregnali in gg. kateheti se morajo že prav truditi, da še prevzetno mladino spravijo k spovedi in sv. obhajilu. Kajti stariši njih k temu več ne spodbujajo razun malih hvalevrednih izjemkov. Upamo, da bo prihodno šolsko leto vse to precej polajšano po ločitvi okoličnih otrok od mestjanskih, a potem bo tudi želeti, da bo naš mestni zastop bolj strogo na to gledal, da bodo mestni otroci šole obiskovali, kar se dozdej ni zgodilo in jih je veliko brez vsakega posla po mestu postopalo.

26. julija so naši mestni imenitniki napravili lepo igro v gledišču, h kterej se je toliko ljudstva sešlo, da je po odbitih stroških ostalo še 207 glđ. čistega dobička v pomoč po toči poškodovanim Bistričanom in Koujičanom. Po mestu se je nabralo od hiše do hiše 186 fl., in v farni cerkvi in pri duhovnikih 53 fl. Pravi se, da je tudi naša hranilnica 200 fl. podarila. Bog plati!

Iz sl. Bistriške dekanije. († Jož. Turkuš). Včeraj 9. avg. je bil slovesen pa žalosten pogreb

na Črešnjovci; 21 duhovnikov in nenavadno veliko vernega ljudstva je spremljalo rajnega Jožefa Turkuša, obče ljubljene Čresnjovskega župnika k zadnjemu počitku.

Ravno na 21. obletnico svoje prinicije in na 3. svoje inštalacije je bil na mrtvaskem odru. V umrlem zgubi Lav. škofija vsestransko izobražene duhovnika, posebno dobrega pridgarja, Črešnjovska fara modrega in dobrega duh. očeta, slovenski narod izkrenega branitelja, duhovniki in znanci ljubeznivega tovariša in odkritosrčnega prijatelja, ki je s svojo gostoljubnostjo in dobrovoljno šalivostjo vse razveseljevati vedel.

Zatorej občno žalovanje za njim pri vseh, ki so ga poznali — razun nemčurjev, katerim je oostro in zdatno roge pobijal. Še nekatere dobre in hvaležne nekdanje ovčice iz sv. Ila v Slov. goricah so prišle ga na zadnjem potu spremljat in mu svojo ljubezen skazovat, katerim posebna zahvala gre. Naj rajni po dolgem terplenju mirno počiva in njegov spomin v časti ostane.

Od Zibike. (Duhovne vaje.) Od 23. julija do 1. avgusta so pri farni cerkvi sv. Jerneja v Zibiki duhovske vaje (eksercicije), za vsaki stan posebič, vodili iskreni, za božjo čast ino izveličanje duš nevtrudljivi čč. gg. Lazaristi od sv. Jožefa pri Celji. Silno veliko domačih in sosednih faranov, se je z vidno gorečnostjo udeležilo lepe pobožnosti. Več kakor 2000 njih je k božji mizi pristopilo, otrok, možkih in ženskih. V imenu faranov izreka župnik srčno, očitno zahvalo vsem velečastitim gospodom! Bog Njim plati v nebesih!
Janez Einsiedler, župnik.

Iz Vidma. (Liberalni romarji, kakiso?) Še dve leti niste pretekli, odkar je tukaj nek mladoslavenski učitelj, ki sedaj ni več v našem okraju, hotel nevesto eiganko na gostiji zapeljati, pa že zopet je prizorel novi sad liberalne nesramnosti. Vendar pa se je ta čast izognila Vidma, in si Krško mesto izbrala. 1. avgusta v nedeljo popoldne je obilno romarjev v mesto prihajalo, v tamošnjem samostanu poreijunkule obhajati. Prišlo jih je tako obilno, da je bilo drugi dan blizo 2000 obhajanih. Vse se je vršilo v lepem redu, nobene pretepa itd. ni bilo.

Ali noč ima svojo moč. Krško mesto šteje med svojimi ljudmi tudi nekega prebivalca, ki včasih za nekoliko mesecev zgine, pa naenkrat, kedar se najmanj nadjaš, ga zopet srečaš. Ta nebodigatreba je neki c. k. stotnik, ki je bil pred nekterimi leti tukaj znan po imenu: frater P—ch, ker je pri agitiranji za mladoslavenskega kandidata molitvene knižice in rožne vence kmetom delil. To človeče tedaj in ž njim še neki mladi c. k. uradnik V—č sta šla po noči v oštirski hlev v sredi mesta, v katerem so zavolj pomanjkanja prostora po hišah romarce ležale. Zapazil pa je to eden sosedovih, naglo stopil in vrata zaprl za njima, in šel gospodarja klicat rekoč: „V hlevu imate dva prava slovenska b... — Potem

sta bila na milo prošnja izpuščena, ko je še eden zmed njih za odpiranje štiri groše plačal, ravno kakor se od b . . . plača.

Ali ni takšen človek popolnoma spriden, ki romarce za spoved pripravljene na tak način draži, in se še zdaj svoje nesramnosti po mestu hvali? Več o taki spridenosti se ne da pisati.

K sklepu pa prosim vse, ki so ta dopis brali, naj mi ne zamerijo, ako sem njih sramožljivost razžalil. Oblekel sem sicer rokovice pri pisanji, pa je vendar še skozi rokovice prismrdelo. —

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Namenjeni shod hrvatskih in slovenskih društev 15. avg. v Bledu na Kranjskem letos izostane zavolj hercegovinske ustaje na Turškem, kamor vsi Jugoslavjani sedaj obračamo svoje oči. Sicer se je za uboge upornike očitno pobirati prepovedalo. Župan v Idriji je celo razglasil, da bo vsakega hudo „štrafal in ojstro kaznoval,“ kateri bi pobiral. Vendar zato se pa na skrivnem tem marljivše nabira, Te dni je zopet 30 mož skozi Ljubljano šlo Kristijanom na pomoč iz Dalmacije pa 400.

V Celovcu je bil shod štajerskih in koroških železarskih fabrikantov in rudnikarjev, ki so zopet izrekli, da je sedanje liberalno gospodarstvo njim na kvar. Od leta 1869—73 (no, v pravi liberalni dobi,) so železnice prenašlo delali, po 250 milj. na leto, sedaj pa prepočasno, le po 50 milj. Zborniki svetujejo ministerstvu, naj pozviša colnino na tuje železo. Tako, tedaj bodo tisti, ki železa potrebujejo, morali dražje plačevati in tako za liberalne gospodarske grehe pokoro delati.

Novi kmetski poslanec štajerskih Nemcev, knez Alfred Lichtenstein potuje po svojem volilnem okraju in se z volilci pogovarja kaj in kako. V Cmureku so bili tudi slovenski volilci iz Marije Snežnice. V Stradenu ga je sijajno sprejelo 200 udov tamošnjega kat. političnega društva. Liberalci ondi klaverno ušesa pobešajo in pri vas? No, spimo in čakamo menda na čudež iz nebes, da nas iz nepovoljne mlake potegne.

Na Ogerskem se kaže letina nepričakovano slaba. Vplačevanje davka zaostaja in ministri mislijo na novo posojilo 34 milijonov. Ker je zavolj žeje mnogo govedi na železnicah zbolelo, je ogerski minister ukazal, da se ima živina na postajah napajati.

Hrvati marljivo pobirajo za ranjene Hercegovince.

Vnanje države. Prusko-nemški cesar se je iz toplic v Gostinji odpeljal domu v Berlin. V Frankfurtu je dal Bismark 3 liberalne uredniki meni nič tebi nič prejeti in zapreti, ker mu niso hoteli imena nekega pisatelja ovaditi. Vsi liberalci se nad tem posilstvom jezijo, a pri zapiranju nedolžnih škofov njim je vse prav!

Na Angleškem so 6. avg. katoliški Irci

stoletnico rojstva svojega največjega zagovornika in branitelja O'Connell-a hvaležno in sijajno obhajali. Više 360.000 njih je prišlo v glavno mesto Dublin.

Karlisti so zopet na večih krajih zmagali.

V Braziliji v južni Ameriki so frajmavverski ministri, ki so 2 škofa zaprli, zavolj goljufij morali odstopiti.

Na Turškem v Hercegovini se čedalje več krvi preliva. Turki ubijajo in požigajo grozno. Franciskana o. Karavlo so ubili. Zato pa njim Kristijani krvavo povračajo. Pri Nevesinji so njih 2krat premagali in sedaj so njih mnogo v Trebinju zajeli. — Črnogorci se vidno pripravljajo na vojsko. Tudi v Belgradu želijo Srbi udariti na Turka in so tedaj sila hudi, da se je knez Milan na Dunaj odpravil — ženit v tako viharnem času. Knez Milan snubi neko Natalijo pl. Kečko, ki je z vlaškimi knezi Murusi in Sturdza-ji v rodu. Dote bo imela 6 milijonov. Ako Srbi svoje kneze primorajo na vojsko, potem utegne upor srečen konec imeti. Srbija ima namreč 1 milijon in 319.000 duš. Zamore tedaj lahko čez 200.000 mož na noge postaviti zoper Turka.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapolj in domu.

II.

Lega Trsta je kaj prijetna. Nad mestom iz brega gledajo zala poslopja. Tik mesta na hribu stoji grad, iz katerega zijajo kanoni, ki mesto in morje strahujejo. Ulice so prijazne, široke razun onih pod gradom v „starem mestu“, kder so oske, umazane in smradljive. Ljudstvo govori laško in slovensko, malokedaj nemško. Posebno pak zanimiva prišlječa morskoro brodovje s pristaniščem, kder ljadje stojijo. Človeku se dozdeva, da ima pred seboj kak gozd ali les, jadro tik jadra moli v zrak, barka stoji kraj barke, druga večja od druge. Ravnokar je pripeljala neka velikanska ladja; pravili so, da je pripeljala 1400 vaganov zrnja. Zrak kraj morja v Trstu ne vonja kaj prijetno. Bog si vedi, kolikoršne, različne vonjave ondi potnikovemu nosu nadlegujejo! Trgovina teržaška je velikanska. Po 15.000 in više ladij prihaja in odhaja. Več kakor 200 milijonov goldinarjev se obrne na leto. Svetilni stolp stoji na neki skali daleč v morji. Po noči sveti ladijam, da vedó, kde da so; po dne pa z močnim strelom iz kanona naznanja poldne. In sedaj vrejo delalci iz vseh ladij in magacinov itd. obeda iskat. Potem, drugi s praznim, drugi z naphanim zelodcem po ulicah poležavajo, kakor žaklji, dokler se zopet ne pozovejo na delo.

Med cerkvami najlepša je stolna, potem blizo grada: kapucinska in nekoliko dalje proti izhodu cerkev katoliških Armenov. Okusna je tudi cerkev Grkov razkolnikov, blizo morja.